

ÓRIÁSOK A HÍD LÁBÁNÁL

Egy piszkosfehér hőszigetelő igyekezett
felfűteni a kihűlt falak közti teret.
Súrlódási energiánkkal segítettük,
de inkább csak alkalmazkodtunk a hideghez,
ahelyett, hogy a hő eljutott volna hozzánk.
Bepárasodott az ablak, ahogy a szobából
elszívtuk az összes oxigént, és
kifűjtük a tüdőnkben felhalmozódó szén-dioxidot.
Hazudtál nekem, azt mondtad, annyira szűrt
a birkagyapjú, hogy a takaró alatt
egyetlen percet sem aludtál, persze a párnádon
virító nyálfoltot nem tudtad megmagyarázni.
Teljesen más dimenzióba képzeltük magunkat,
úgy vettük fel az ágy formáját,
mint ahogy a higany a fali hőmérőben
egyre magasabbra szökik.
Dolgozunk, és dolgozik a fűtőtest,
ma mindannyian túlteljesítünk.
Ez a szoba most a legkisebb nagyüzem,
és a higany az egyetlen folyadék, ami nem nedvesít.

A fűre tetted a telefonom, azt mondtad,
ott könnyen megtaláljuk, és legalább
nem ejtem bele a folyóba.
Csak egymást visszük fel a hídra,
az értékeinket nem. A deszkák
nyikorgásától halt meg a víz, de a halak
bizarr elevenséggel hajsztolták
az elkerülhetetlen kölcsönhatást
a Hold tükörcképevel.
Kétszer ekkora erővel,
az állad könnyen eltörné a kulcsontomat.
Nem a monoton szuszogásom nyugtat,
hanem a fények teljes hiánya –
mások úgy gúnyolják: sötétség.
Téged meg annyira zavar a csend,
hogy a múlttól, meg valamennyi
lehetséges jövőről beszélsz,
de, hogy most mi történik,
arra a kerti törpék a legjobb válasz.
Várják, hogy végre felnőjenek.
A februári ónos eső lemarta szemükről
a csillogást, piros kalapjuk elsárgult.
Szemben állnak egymással, feszült várakozással,
de sosem mondanak semmit.

Tavalyi emlékeinket lezabálta a disznóólról
a mohó közepszerűség.
A falu határán a masszív ganészag
eszembe juttatja, hogy mindig itt
a legkellemetlenebb a fogínyvérzés.
A betonra ráférne a töredezettségmentesítés,
biztos a lemezek és a földkéreg mozgása,
biztos csak a megyétől akart eltávolodni.
Mire hazamegyünk az első busszal,
talán sikerül. A sörpadok mellett
hagyott őszinteség, kinek a szaga ?
A tiéd már biztosan nem.
A te illatod most dohány, fű, sör,
és valami olcsó, gejl parfüm.
Pont ettől az enyhén szúrós, hányingert
keltő matériától leszek szerelmes.

IV.

Én vagyok az alak a sarokban,
lenn az alagsorban. Így már
nem lehetek szabályos.
Két alak voltunk, mégis egyetlen
árnyék a tablóképeken. Az ölelés
alapállapot, szótlán hiány, és
megint, mint a mágnes, tudod:
vonzóerők az ellentétes pólusokon.
Körülöttünk vasreszelék. Nem látlak.
Magam elé képzellek, meztelenül
gitározom a szőnyegen, zsályaszagban.

BESZÚRÁS, OLDALTÖRÉS

Viszket a tudómba szorult ordítás.

Tegnap este nem volt rá idő,
ma reggel pedig bennfelejttem.

Elvakarom. A tíz körmöm alá beragad.

Egyenként mind a tíz csak suttogás.

Nem hallom, hogy mit akarok mondani neked.

Már annyira megszoktalak, hogy csak
az ingemen lévő hajszálakról jutsz eszembe.

Elfáradtam. Te mindig azzal vagy elfoglalva, hogy
boldog legyél, én is mindig azzal vagyok elfoglalva,
hogy boldog legyél, neked pedig arra van szükséged,
hogy boldog legyek attól, hogy rendszeresen közlöd,
nem sikerült téged boldoggá tenni.

Mellette az lett a hobbim, hogy folyton kudarcot
vallok. Meg színt. Pirosat és zöldet.

Nekem arra van szükségem, hogy megmutasd,
hol van az a hely, ahol nem kell zárójelben élni,
aminek az egyik végén te fuldokolsz,
a másikon pedig én. A felesleges szóközöket
most törlöm ki épp. A GoogleMaps
sem mutatja, merre van a boldogság.

102 Itt? Itt nem. Biztosan nem itt.
A pályaudvaron, a buszsávban,
elhagyott, piros tornacipők szétdobálva.
Valaki mezítláb ment haza tegnap este,
pedig nagyon hideg van.
A pláza oldalán a kiégett CCC felirat
még véletlenül sem ritmusra villog.
Egészen mindegy, hogy a fülemben épp mi szól.
A váróban egy csapzott szakállról a földre
csöpög a kannás bor. Egy nő áttolja a tócsán
a babakocsit, és még húsz méteren át csíkot
húz maga után. Odakint egy felnyírt hajú lány
rám néz: kellemes negyedmásodperc.
Az aluljáróból majdnem visszafordultam,
csak aztán rájöttem, hogy majd utólag
úgyis ideírok valami kifogást.

Tulajdonképpen,
éhes disznók vagyunk –
rendszeresen arról álmodunk,
hogy mással szeretkezünk, mint akivel
általában szoktunk. Fecskék vagyunk,
de nem csinálunk nyarat, pedig nagyon,
nagyon hideg van. Ebek, akik tűrik,
hogy karóhoz kössék őket. Ugatni félünk.
A Feszty-körképet pesti kórképre cseréljük,
rányáladzunk a vászonra, elnyomjuk rajta a cigit,
majd a belvárosban lelógatjuk egy tízemeletesről,
hogy mindenki lássa.

EGY KÖZÜLÜNK

103

Ha túlélte volna a rákot,
biztosan meghalt volna egy autóbalesetben,
vagy belefulladt volna a tajtékzó közönytengerbe,
amit mások egónak hívnak.
Talán szénné égette volna
a kamaszlánya őszintesége.
Vagy a mindennapok fontak volna kötelet a torkára,
hogy fellógassák a kilátástalanság kampójára.
A tehetetlenség kiszúrta volna a szemeit,
és így szegény nem látta volna, ahogy
beesüllyed a meddő közepszerűségbe.
Összenyomta volna az elvárások súlya,
ami alatt képtelen lett volna továbblépni a bánatán.
Nem tudta volna már, mit kezdhet az életével,
és nem élte volna túl, hogy naphosszat a laptopja előtt
görnyed álmokat keresve, amiket aztán a sírig kergethet.
Persze, egyikből sem lett volna semmi. Ő is csak egy volt
közülünk. Ha túlélte volna a rákot, ugyanúgy sokat
szenvedett volna, és csak akkor lett volna boldog,
amikor elélvez, vagy drogozik.
Így is ettől volt teljes. De legalább konkrétan
sosem élte át a boldogtalanságot.

Folyóiratunk a
NEMZETI KULTURÁLIS ALAPPROGRAM és az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA
anyagi támogatásával jelenik meg.
Terjeszti a Budapesti, a Nemzeti és a Vidéki HIRKER RT.
és alternatív terjesztők

Szerkesztők

JÁSZ ATTILA – Csendes Toll (főszerkesztő, kiadóvezető)
PAPP MÁTÉ (költészet rovat: mahbija@gmail.com, Zene online rovat)
REICHERT GÁBOR (kritika rovat: reichertgabor87@gmail.com)
SZÉNÁSI ZOLTÁN (főszerkesztő-helyettes, felelős szerkesztő, próza rovat: szenazol@gmail.com)
SZÚCS BALÁZS PÉTER (Füstjelek online rovat)

Lapterv és műszaki szerkesztés
SELLYEI TAMÁS OTTÓ

Munkatársak

ACSAI ROLAND
BUCSI-KOVÁCS ANIKÓ
MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR
TURI MÁRTON
POGRÁNYI PÉTER

Tiszteletbeli munkatársak

BUJI FERENC
CSEKE ÁKOS
MONOSTORI IMRE
MUZSNAY ÁKOS
VASADI PÉTER

ÚJ FORRÁS

IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALMI FOLYÓIRAT
ALAPÍTÓ A KOMÁROM-ESZTERGOM MEGYEI ÖNKORMÁNYZAT
JÓZSEF ATTILA MEGYEI KÖNYVTÁRA

Megjelenik évente tízszer
Alapítva ezerkilencszázhatvankilencben
Alapító főszerkesztő: PAYER ISTVÁN

Szerkesztőség: 2836 Baj-Szőlőhegy 2722/4
E-mail: jasz.attila@ujforras.hu. Interneten olvasható: www.ujforras.hu
Előfizethető az Új Forrás szerkesztőségi címén. Előfizetési díj egy évre 5000 Ft.
ISSN 0133-5332
Kiadja a József Attila Megyei Könyvtár. A kiadásért felel: Új Forrás Kiadó Nonprofit Kft.
Készült a Sollers Kft. nyomdájában Tatán.